

154.

Af herr **G. Jansson** i Krakerud, om åtagande af en särskild bevillning under namn af värneskatt.

För att i möjligaste måtto i alla samhällskretsar upplifva intresset för ett tidsenligt ordnande af landets försvarsväsen, har en allmän försvarsförening på senare tiden blifvit bildad, hvilken förening redan räknar ett ganska stort antal medlemmar. Såsom filialer till denna allmänna förening har derjemte bildat sig ett icke ringa antal Orts- eller krets-föreningar, äfven kallade lokalförbund, hvilka hvar och en på sitt håll genom föredrag, fester af olika art, frivilliga insamlingar o. s. v. söka bidraga till försvarsintressets utvecklande. Och nu senast i dessa dagar har allmänna försvarsföreningens verkställande utskott i ett cirkulär till ordförandena i de särskilda lokalförbunden vidare utvecklade alla de behof, som under närmaste tiden erfordras för att Sverige skall vara i stånd att värna sin neutralitet, samt tillika förklarade som ett stort och ädelt mål för allmänna försvarsföreningens verksamhet att förena sina krafter och understödja de sträfvanden, som kunna rigtas på att så hastigt som möjligt fylla dessa behof. För detta sitt fosterländska mål uppställer nämnda utskott såsom sitt valspråk den korta, men betydelsefulla satsen: »värnad fred».

Af den till innevarande Riksdag aflåtne kongl. statsverkspropositionen framgår, att äfven Kongl. Maj:t tagit allvarlig hänsyn till dessa omständigheter, enär å 4:de och 5:te hufvudtitlarne äskats en tillökning i anslag för år 1892 af icke mindre än 1,800,000 kronor. Deremot synes ännu ingen ha velat vidröra en annan, må hända mera känslfull sträng till höjande af de fosterländska sträfvanden, hvilka sålunda velat göra sig gällande. Det kan nemligen icke nekas, att icke en viss antipati

mot dessa ädla sträfvanden från somliga håll kunnat förnimmas, beroende antagligen derpå, att en stor del af försvarsutgifterna täckas genom indirekta beskattningsformer och således icke i högre grad drabba de mera välmående i samhället. Om alltså de bättre lotjade samhällsklasserna på ett kraftigt och tilltalande sätt vilja gå i spetsen för höjandet af fosterlandskänslan, torde knappast gifvas ett verksammare medel för detta ändamål än att *i handling* visa den rätta halten af sin offervillighet, och detta borde då kunna ske på det jemförelsevis enkla sättet, att en hvar, i proportion af sin till staten utgående beviljning för fast egendom eller inkomst, bidrager till statsverkets utgifter för *de nya och tillökade kostnader*, som erfordras för höjande af landets försvarskrafter. En dylik offervillighet skulle derjemte väsentligt underlätta en reglering af den lifsmedelsbeskattning, som under senare åren blifvit införd, hvilken reglering åter borde lända till förmån för just de samhällsklasser, som ega de minsta tillgångarne och följaktligen gerna vilja anse sig ega minst att försvara. Riksdagen skulle genom en dylik öfverflyttning och reglering beredas ett särdeles godt tillfälle att, på sätt Första Kammarens ålderspresident i sitt helsningstal till kammaren yttrade, ej sakna medel att »aflyfta sådana skattebördor, som trycka hårdast och därför också kännas tyngst».

Det är med anledning af nu anförda förhållanden som jag föreslår,

att — till fyllande af följande i Kongl. Maj:ts proposition angående statsverkets tillstånd och behof upptagna anslagsfordringar, nemligen:

<p>samtliga förhöjningar i de ordinarie anslagen under 4:de hufvudtiteln, utgörande tillsammans .....</p>	Kr.	254,000: —	
<p>den äskade anslagsförhöjningen af 5:te hufvudtitelns ordinarie anslag .....</p>	»	54,500: —	308,500: —,
<p>samtliga extra anslag under 4:e hufvudtiteln, uppgående till Kr.</p>		2,343,800: —	
<p>samtliga extra anslag under 5:te hufvudtiteln.....</p>	»	2,500,360: —	4,844,160: —,
			tillhopa Kr. 5,152,660: —,

eller det belopp, som Riksdagen, efter pröfning af hit-hörande anslagsbehof, kan komma att bevilja, hvilket belopp då måste anses representera de angelägnaste behofven i och för försvarets stärkande — Riksdagen måtte åtaga sig en särskild bevilning under namn af »värneskatt», att i lämplig proportion utgå af en hvar, som enligt gällande bevillningsförordning är skyldig att till staten erlægga bevilning af fast egendom samt af inkomst; och att Riksdagen deremot ville medgifva den nedsättning i andra skattebördor eller bevillningar, som af ett dylikt åtagande bör kunna blifva en följd, vare sig att denna nedsättning kan ega rum å direkta eller indirekta skatter.

Stockholm den 29 januari 1891.

G. Jansson.

N:o 155.

Af herr **C. G. Bruse**, om ändring i fördelningen af bränvins-försäljningsafgifterna.

Af statistiska centralbyråns berättelse för år 1888 inhemtas, att vinst å bolag för utskänkning och minuterung af spritdrycker för nämnda år utgjorde 2,561,796 kronor.

Det är ett känt faktum, att genom denna rörelses bedrifvande en stor del af de brott, som utöfvas, sker under inflytande af stimulerande drycker, och att sålunda staten genom att taga vård om personer, som i berusadt tillstånd på ett eller annat sätt förbrutit sig mot gällande lag, får vidkännas betydliga utgifter.

Enligt fångvårdsstyrelsens berättelse utgjorde fångvårdens utgifter för år 1889 1,880,473 kronor 85 öre.